ПИСМО ДО ЛЕВСКИ

Велики Апостоле, ще Ви пиша на ВИЕ, защото аз се прекланям пред Вас, пред Вашето светло лице и борбен дух. Велики Дяконе, ще Ви споделя нещо, което доста ме притеснява. Положението никак не е добро тук, в България, във Вашата „чиста и свята Република", но само в спомените Ви.

Виждате ли от някой портрет с Вашия лик какво време дойде? Нима един таблет може да замени една книга? Нима да си добър в днешно време е престъпление? Нима парите станаха наши господари? Нима ние станахме роби на други, нечовешки ценности?

Отговарям Ви, но с наведена глава , умираща от срам, защото Вие не заслужавате това. Времето се измени, Велики, сега е времето на загубения народ, който се лута и е тръгнал по течението на една река, която сигурно ще ни захвърли на някой непознат бряг за отпадъци.

Аз не искам да се връщате, Апостоле! Тук ще Ви гледат с пренебрежение, защото Вие имате идеали, за които се борите. Ще Ви използват, ще Ви подритнат и захвърлят като някоя непотребна вещ, за по – късна употреба. Тук е така Левски. Тук никой не се бори за нищо и никого. Но имам и добри новини, май с това трябваше да започна. България е свободна, освободихме се, но това беше отдавна. Хората се променихме. Сега сме роби на други „ценности" и имаме други „идеали". Сега всички постепенно забравяме за нашата Велика българска история. Управниците ни, Дяконе, те са сложили Вашия лик във всеки свой кабинет, но това даже ме е срам да Ви го споделя, защото те изобщо не Ви забелязват. Техният приоритет не е Вашият пример – да отдадеш цялото си същество в името на България, на Родината, а просто да лицемерничиш и лъжеш, за да вземеш повече пари и слава. Да, това е системата за успех, така управляват сегашните „апостоли".

Ех, Левски, останахме малко „трънки" като Вас… Плаша се, Дяконе, но не от война, а от мозъци. Мозъци, които мислят за собствена изгода с просташки навици и манталитет. От тях се страхувам, те са страшни сега, не турците.

В училище Вие ни гледате от портрета, но сигурно вече искате да излезете, защото си мислите, че ще бъдете чут. Съвсем обратното ще е, Дяконе, съвсем обратно … Ние в училище малко говорим за Вас и то само защото се налага. Истинската пародия е, че отбелязваме Вашето обесване, вместо Вашето раждане. Това е игра, Дяконе, умряхте Вие и сега никой не остана. Поколенията се меним и стълбицата е толкова нищожна. Започна с разцвет, а сега тънем в собственото си блато. Понякога изпадам в дълбок размисъл, размисъл на отчаянието, защото ми е мъчно, Левски, мъчно ми е за България. Усещам, че ще настъпят още по – лоши времена. Машините ще ни погълнат и ще започнем да използване книгите за подпалка. Не сме ли жалки!? Това не е народ, а озверели протестанти. В главите ни денонощно се въртят две основни думи: пари, надмощие, пари, пари…

Искате ли още от хаоса? Искате ли още да знаете за нас, Велики Апостоле? Е, аз ще спра до тук, защото наистина ще умрете, но не от бесило, а от някоя „модерна болест", а аз не искам да умирате. Искам все да си останете както и в моето, така и в сърцата на всички родолюбци, потръпващи само чувайки името Ви. Вие сте Велик! Вие сте безсмъртен! Вие олицетворявате България! Ето спрях да пиша за настоящето, защото то струва дребни стотинки. По – важно е да знаете, че Вие сте Велик и Вашият подвиг остава в сърцето ми!

За Вас, Велики Дяконе, за Вас -Левски!Поклон!!!

Цветелина Младенова, 8 клас